

Nimimerkki: Kiuru

Coulombin laki

Maailma on aina tuntunut minusta voimakkaalta. Ei siis sillä tavalla, että kokisin ympäröivän kaikkeuden erityisen mahtipontisesti, vaan konkreettisesti näen maailman täynnä voimia. Ensinnäkin kaiken voi selittää neljän perusvoiman avulla: painovoima, sähkömagneettinen vuorovaikutus sekä vahva ja heikko vuorovaikutus. Niin selkeää, niin tyydyttävän loogista ja seikkaperäistä. Tämän lisäksi valot näyttäytyvät minulle vain eri suuruisina valovoimina, kaikki liike syntyy erilaisten voimien tekemän työn ansiosta, ja liikkuvat moottoriajoneuvot asettuvat tehokkuusjärjestykseen hevosvoimien avulla. Sanokaa minua nörtiksi, jos haluatte, mutta kukaan ei voi kiistää, etteivätkö kaikki nämä ole olemassa, huomasipa sitä tai ei. Suurin osa ihmisistä sitä paitsi puheessaankin vahvistaa näkökulmaani viittaamalla, että jotta jokin asia on pätevää ja ajankohtaista, sen on oltava voimassa. Kaikki varteenotettavat asiat ovat siis tavallisestikin ainakin kielikuvien kautta voimassa. Ainoa ero on, että minä konkreettisesti ajattelen näin.

Voimat tuovat entropiaa, tasapainoa maailmaan, ja se ajatus taas tuo minulle rauhaa. Nautin ajatuksesta, etten voi vaikuttaa luonnon eloon, luonto pitää itse huolen kaikesta tästä. Voimat ovat rutiinini ja siksi ahdistun, kun en pysty selittämään asioita voimilla. Yksi näistä on me ihmiset ja se, miten toimimme toistemme kanssa. Kaikki se on niin sattumanvaraista, että tuntui mahdottomalta selittää sitä minkään tuntemani voiman avulla. Mietin pääni puhki asiaa, kunnes tutustuin uuteen parhaaseen ystävääni, Charles Coulombiin. Olisi tietenkin unelma, jos voisin kutsua häntä oikeaksi parhaaksi ystäväkseni, mutta teoreettisesti hän on sitä. Siis niin kuin oikeasti teorian kautta. Tämä ranskalainen ystäväni nimittäin kehitti teorian sähkövarausten toisiinsa aiheuttamista voimista eli Coulombin lain. Kun kuulin kyseisestä laista, tunsin, miten entropia mielessäni kasvoi. Tunsin, miten vihdoinkin löysin tavan selittää ihmisten välistä abstraktia kanssakäymistä rakastamieni voimien avulla.

Coulombin lain mukaan hiukkaset, joiden sähkövaraukset ovat tietynsuuruiset, kohdistavat toisiinsa sähköisen veto- tai hylkimisvoiman, jonka suuruus on suoraan verrannollinen sähkövarausten tuloon ja kääntäen verrannollinen hiukkasten välisen etäisyyden neliöön. Tajusin, että me ihmiset olemme niitä hiukkasia ja koemme toisiimme sekä veto- että hylkimisvoimia. Näiden voimien suuruus riippuu omista "sähkövarauksistamme" eli niistä tunteista, joita toisiamme kohtaan koemme. Mitä voimakkaampi tunne toista ihmistä kohtaan on, sitä voimakkaampi veto- tai hylkimisvoima on. Samalla tavalla etäisyys ihmisten välillä lieventää voimaa, jolla vedämme toisiamme puoleemme. Kun löysin Coulombin lain, tuntui, että löysin vihdoinkin ratkaisun kaikista vaikeimpaan yhtälöön. Olinkin hetken erittäin tyytyväinen, olin entropinen.

Aloin havainnoida teoriaa ympäristössäni ja sain yhä enemmän vahvistusta sille. Eräänä päivänä koulussa istuin kirjastossa, kun näin, miten viereisessä pöydässä oleva ihmisryhmä teki ryhmätyötä. Aina kun eräs henkilö syventyi työhönsä, toiset katsoivat toisiaan merkitsevin ilmein ja esittivät tuskastuneita eleitä. Vahva tunne + pieni etäisyys = suuri hylkimisvoima. Coulombin laki vahvistui. Toisena päivänä taas näin rakastuneen parin istumassa puistonpenkillä. Näin onnen heidän katseistaan ja tuntui, että pystyin lähes näkemään sen sähköisen vetovoiman, joka veti heitä toisiinsa. Vahva tunneside + lyhyt etäisyys = vetovoima, joka lisää halua pyrkiä yhä lähemmäs toista.

Kaikki toimi pitkään juuri teoriani mukaan. Kaikki toimi ehkä vähän liiankin hyvin. Teoria nimittäin tuntui täydelliseltä, mutta hiljalleen aloin huomata siinä erään ison ongelman. Charles Coulomb ei nimittäin ottanut huomioon, että hiukkanen tiedostaisi oman varauksensa ja etäisyytensä. Voimat ovat yksinkertaisia ja siksi niin mahtavia. Luonto toimii, koska voimat eivät kysele, epäröi tai varmistele. Minä teen kuitenkin kaikkia niitä.

Olin koulussa, odotin taas kerran tunnin alkua, ehkä katselin ympäristöäni ja hain silmilläni mahdollisia veto- ja hylkimisvoimia. Tiedän, että joskus unohdan katselevani koko ajan ympärilläni – tuijotan jopa – ja tämä voi vaikuttaa muista kummalliselta. Kukaan ei vaan oikeastaan koskaan huomaa minua, joten joudun asiasta harvoin ”ongelmiin”. Katseeni vaelteli ympäri tasaisen puheen sorinan täyttämää luokkaa, kunnes ne kohtasivat kaksi smaragdia. Ei siis oikeasti, vaikka se siltä tuntui, sillä katseeni kohtasi kauneimpien koskaan näkemieni vihreiden silmien kanssa. Olin kääntämässä katsettani pois, kun minulle esitettiin kysymys. – Etsitkö sä jotain? Jatkoin nyt noiden smaragdien tuijottamista, sillä turhaan enää kääntäisin katsettani, kun jäin jo kiinni. Olin hieman häkeltynyt, enkä saanut muuta sanottua kuin, että – En. – Mitä sä sitten teet? Huokasin, en halunnut valehdella, joten selitin, että etsin vahvistusta Coulombin lain teorialleni. Smaragdit katsoivat minua selitykseni jälkeen huvittuneina. – Mielenkiintoista, mutta naurettavaa. Ei ihmisten kanssakäymistä ole mahdollista selittää, minkään pölyntyneen fysiikan teorian avulla. Smaragdit kääntyivät pois päin minusta, mutta minä jatkoin hölmistynyttä tuijottamistani. Tiesin, että minun pitäisi olla loukkaantunut. Voimat ovat voimia. Ei niitä vastaan voi väittää. En kuitenkaan ollut loukkaantunut, sillä päähäni ei mahtunut muuta kuin kuva noista vihreistä silmistä.

En muista siitä päivästä juuri muuta. Kotona kuitenkin koitin sinnikkäästi selittää tunteitani Coulombin lain mukaan. Pitkä välimatka + suuri tunne + ensimmäinen keskustelukerta. Ei ole mahdollista, että se johtaisi vetovoimaan tai oikeastaan edes hylkimisvoimaan. Mikä ihme tämä tunne sitten muka on. Meni päiviä, enkä enää jutellut smaragdisilmäiselle tytölle. Näin häntä ehkä välillä vilauksilta, mutta tuntui, ettei tiemme vaan koskaan kohdanneet. Minä etsin, mutta tuntui, että hän juoksi karkuun. En voinut käsittää, miten tämä oli mahdollista. Newtonin kolmannen lain mukaan kahden kappaleen välinen vuorovaikutus aiheuttaa kappaleisiin yhtä suuret, mutta vastakkaissuuntaiset voimat. Tämän voiman lain mukaan minun ylitsevuotavissa

tunteissani ei ollut järkeä, sillä itse ainakin koin, että minuun ei kohdistunut minkäänlaista voimaa.

Päätinkin muuttaa suhtautumistani ja esitin välinpitämättömyyttä. Ihan hyvä yritys, mutta pian huomasin, että se oli täysin turhaa. Olisihan minun hyvin pitänyt tietää, että vaikka voimilla ei tuntunutkaan olevan entropiaa sen hetkisessä tilanteessani, niitä vastaan ei silti voi taistella. Säällittävällä yritykselläni unohtaa fysiikkaa epäilevä smaragdityttö oli oikeastaan täysin päinvastainen vaikutus. Minusta tuntui, ettei edes painovoima ollut koskaan vaikuttanut minuun niin vahvasti kuin nyt kokemani vetovoima.

Minusta alkoi tuntua, että kyseessä oli epätosi yhtälö. Fysiikalla on aina jokin looginen ratkaisu ja siksi rakastan sitä, mutta nyt päätin luovuttaa. En löytänyt teoriaa tai edes hypoteesia. Tämän tiedostamisen jälkeisenä päivänä menin kouluun ja yhtäkkiä smaragdityttö olikin edessäni. Uskallan harvoin aloittaa keskustelua muiden kanssa, mutta nyt avasin suuni – Hyvä on, olit oikeassa, ihmiset eivät ole hiukkasia, eikä niiden tunteita voida verrata fysikaalisiin voimiin. Smaragdit katsoivat minua kuin odottaen jotain, jonka me molemmat tiesimme. – Ja..., ööh, haluatko lähteä kanssani, vaikka kahville, tai jotain...

Smaragdien katse muuttui odottavasta iloiseksi. – Vihdoinkin sä tajusit. Totta kai lähden, kun et enää kahlitse tunteitasi fysiikalla. Silloin todella tajusin, että en luovuttanut fysiikan suhteen, vaan hyväksyin sen monipuolisen vaikutuksen. Tajusin, etten ollut Coulombin vakio, sillä mikään ei voi tunteissa olla vakiota.